

FOLK OG LAND

NR. 24 — 7. ARGANG

LØRDAG 26. JULI 1958

LØSSALG 65 ØRE

Betraktninger omkring krigsødeleggelsene i Finnmark

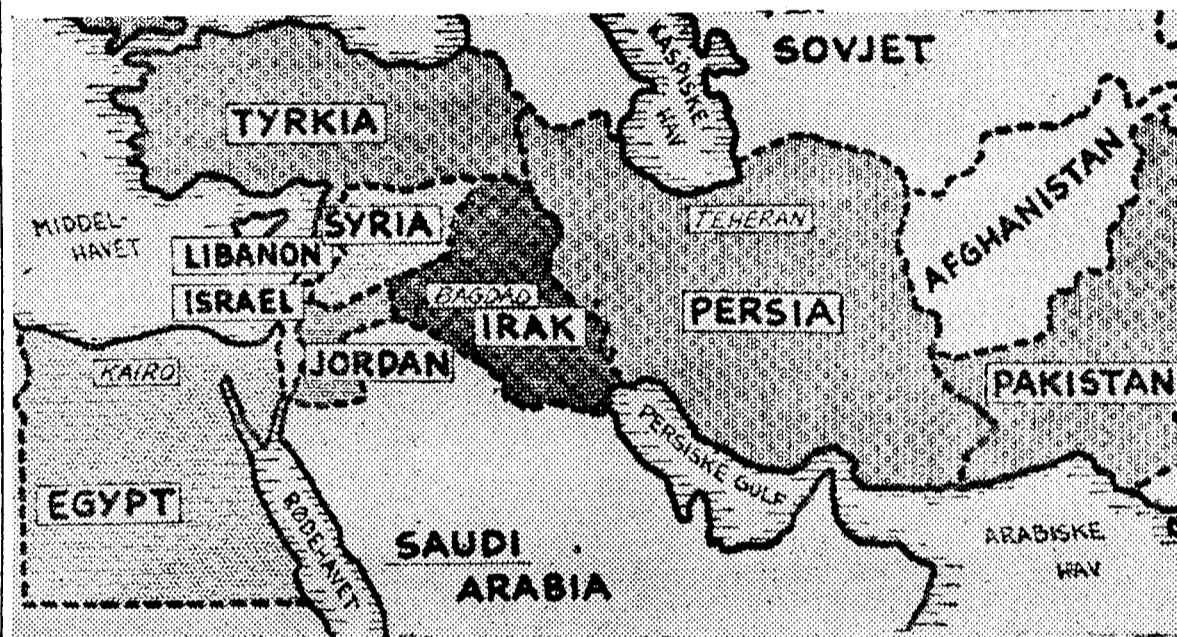

Generaloberst Rendulic.

Tuberkulosen
forsvunnet
med den
sykdomsinfiserte
bebyggelse

Generaloberst Rendulic
redegjør for de militære
forholdsregler som hindret
russerne i å besette
Nord-Norge

Vi anklager —

Skal Europas fremtid påny ofres for internasjonale kapitalistinteresser?

Den arabiske nasjonalisme er vår allierte ikke vår fiende

Hvis ikke hele Midt-Østen — og kanskje verden med — står i flammer når dette leses, er det iallfall ikke de store vestmaktens skyld. Påny har de forrådt Europa, freden og den sunde fornuft for makt- og kolonialpolitikkens skyld. Påny har internasjonale kapitalistinteresser trukket i sine tråder og latt partipolitikerne rundt omkring i landene — også vårt eget — sprelle. Uten hensyn til det fryktelige som truer hele verden, uten hensyn til det som jo var et av demokratiens hovedmål under korstoget mot det nasjonalsosialistiske Tyskland: folkenes selvbestemmelsesrett.

Vi ville forsømme vår plikt og vårt ansvar som et uavhengig land, som ikke lar seg dirigere av disse skjulte og mørke makter, hvis vi ikke sa fra i en slik skjebnестund for verden. Hvis vi ikke slyngget ut vårt: «vi anklager!» mot USA og Storbritannia med det franske haleheng. Hvis vi ikke krevet at Norge nå sa takk for seg i dette selskap av land styrt av dunkle internasjonale makter. Og for

å tale med en klok, men kynisk fransk politiker fra Napoleonstiden: Det er verre enn en forbrytelse, det er en dumhet.

Vesten kan nå definitivt og uopprettelig drive den arabiske verden over i Sovjetsamveldets armer. Oljeinteresser og forlorne kolonial- og stormaktsdrømmer holder på å drive Vestens land — og der-

iblant vårt eget — inn i en krig hvis direkte årsak er ønsket om å holde de arabiske land nede i avhengighet og ufrihet. Dette har intet med kamp mot kommunismen å gjøre.

Det er ikke lenge siden to av de samme makter, understøttet av det Israel som alltid er med når det gjelder ag-

(Forts. s. 2).

Forbundet ber Kongen ta et personlig initiativ

Og dokumenterer juristers påvisning av grunnlovsbrudd i etterkrigsoppgjøret

Forbundet sendte 15. juli følgende personlige henvendelse til H. M. Kongen:

Forbundet tillot seg i desember 1957 å rette en henvendelse til Deres Majestet om å treffe tiltak med sikte på en revisjon av etterkrigsoppgjøret m. v. Det var vår forutsetning at henvendelsen skulle bli behandlet i statsråd.

Til orientering for Deres Majestet oversender vi vedlagt

gjenpart av et skriv (med bilag) som vi 27. juni sistleden sendte Stortingets protokollkomite i sakens anledning.

I samme forbindelse benytter vi anledningen til også å komme inn på en annen side av saken, som direkte vedrører kongemaktens konstitusjonelle ansvar.

Forbundet — og en rekke fremtredende jurister — har

(Forts. s. 6).

I dommen over en norsk journalist fra okkupasjonstiden peker Eidsivating lagmannsrett på at særlig alvorlig» anses den tiltaltes artikler rettet mot Sovjetsamveldet. «De oppfordrer videre», sier retten «til vepnet motstand mot befrielsen, hvis Russland skulle ta del. Denne agitasjon kan ha hatt virkning på de NS-medlemmer som var med ved Finnmarks avbrenning»!

I Ja, på et slikt grunnlag gikk det faktisk an å bli dømt i rettsløshetens år utover fra 1945. Alle andre var vel klar over at det som kalles avbrenningen av Finnmark var en tysk militær foranstaltning, men Eidsivating lagmannsrett tror fremdeles i 1948 at det var et slags privat NS-foretagende som pressen lokket NS-folk til å være med på.

Det var imidlertid ikke

Forts. s. 7.

Evakueringen ble gjennomført som en hjelpeaksjon overfor befolkningen.

Makt er ikke rett Vi anklager —

Storindustrielle forhold under okkupasjonen

Av direktør Alex Christiansens etterladte arbeid om hans kamp for sannhet og rett

III.

Handler om tillatt samarbeid med tyskerne på det høyere plan i storindustrien.

Forhandlingene mellom Skiensfjordens Kraftselskap og Hydro (eller Nordisk Lettmetall) gikk imidlertid sin gang sommeren og høsten 1941. Direktør Strand skriver om dette i sitt PM av 22. 7. 43. (Man må være oppmerksom på at hans PM er et forsvarsskrift, som mange steder synes å være skrevet mer for å røkkelegge begivenhetene enn for å oppklare dem. Allikevel skal vi se at det oppklarer ganske meget):

«Utpå sommeren fikk jeg besøk på mitt kontor i Porsgrunn av herr advokat Mejnich-Olsen i Hydro som meddelte at han kom for å forhandle om kjøp av tomtearealer fra Porsgrund Metallurgiske eller om overtagelse av SKK's aksjer. Jeg svarte at tomtene kunne vi ikke forhandle om. De forhandlinger måtte føres med PEA. Derimot måtte selvfølgelig forhandlingene om våre aksjer føres med oss. Det ble nå samtidig meddelt oss at den virkelige kjøper, såvel hva tomtene som aksjene angikk, ikke var Hydro, men Nordisk Lettmetall.

Om direktør Strand ikke tidligere hadde visst hvilke interesser som vil bli tilgode sett ved SKK's «formidling av Hydros utvidede kraftoverføring», så ble han altså fullt orientert om dette «utpå sommeren» 1941. (Dette må ha vært før den 15. juli — jfr. generaldirektør Bjarne Erikssens opplysning til meg denne dag om at han hadde sikret seg tilbud på SKK's aksjepost).

Nordisk Lettmetall A/S var som bekjent stiftet i fellesskap av Luftwaffe, I. G. Farbenindustrie og Norsk Hydro. Sistnevnte hadde ikke kunnet avslå å delta, da en vegring ville ha medført tysk overtagelse av hele konsernet. Det nye selskap hadde sommeren 1941 kjøpt to forskjellige arealer på Roligheten av Porsgrunn Kommune og Porsgrunn Havnestyre, og midt mellom disse arealer lå PEA's eiendom.

Jeg siterer videre fra direktør Strands PM (uthevelsene ved meg):

«SKK måtte altså nå ta spørsmålet om aksjene opp til realitetsbehandling. Innen

SKK's ledelse var det nå som før oppfatningen at man hadde størst interesse av å beholde aksjene for derigjenom å ha anledning til å påvirke utviklingen av PEA under hensyntagen til SKK's store utbyggingsplaner i Hjartdøla, et anlegg som SKK for lang tid siden har planlagt og hvor fosserrettighetene er kjøpt. Ved utbyggingen av dette anlegg vil SKK flerdoble sin disponible kraftytelse, og det var da naturlig å søke en del av de store kraftmengder anvendt ved PEA for straks fra begynnelsen av å få en tilstrekkelig stor belastning på anlegget.

Innen ledelsen for SKK gjorde også den oppfatning seg gjeldende at man ikke burde motsette seg en rasjonell utvikling av de storbedrifter som nå er under utvikling i distriktet. Av generaldirektør Eriksen var det blitt sagt at det ikke ville være noe tiltalende å ha PEA liggende som «en fremmed liten øy» midt i de store fabrikk-komplekser som Lettmetall var i ferd med å utbygge på Herøya og Roligheten. Men skulle man på den annen side av hensyn til de ennå større interesser oppgi Kraftselskapets stilling til PEA og derved bryte med et viktig prinsipp i SKK's kraftpolitikk gjennom mange år, mente man å måtte forlange å bli holdt skadeløs både for de direkte verdier en ga fra seg og for de fremtidige kraftleveringsmuligheter som man ikke lenger ville ha noen innflytelse på. Detaljene i de lange forhandlinger som fulgte, kan det ikke ha noen interesse å redegjøre for.

Her må jeg erklære meg dypt uenig med direktør Strand. En nærmere redegjørelse for disse forhandlinger ville utvilsomt vært av meget stor interesse. Men allerede av det som er sagt, fremgår noen høyst interessante kjensgjerninger.

Den som leser herr Strands fremstilling med oppmerksomhet, vil se at SKK's ledelse har drøftet den utvikling som var begynt å ta form med Lettmetalls inntog i Skiensfjorden, og at resultatet av deres overveielser er blitt at de ville ofre PEA mot å oppnå de fordeler for seg som kunne påregnes av et samarbeid med det tyskdominerte selskap. De hadde i alle år villet ha PEA som en slags melkeku som straks skulle stå

klar til å ta imot en stor del av de kraftmengder som de håpet å få bygget ut i Hjartdøla. Utbyggingen var aldri blitt realisert, og de hadde aldri sørget for at den kraft vi hadde krav på var konstant. Men nå så de en mulighet for å få virkeliggjort sine vidtrekkende planer, og som man ser var SKK's ledelse da straks rede til å likvidere vår bedrift forat Lettmetall skulle få en «rasjonell utvikling». De var derfor villige til å gi fra seg «direkte verdier» (nemlig PEA) og dessuten «fremtidige kraftleveringsmuligheter» (til PEA, som de altså forutsatte nedlagt), og håpet til gjengjeld på rundelig kompensasjon i form av høy betaling for sine PEA-aksjer, utbygging av Hjartdøla og kraftlevering til Lettmetall.

Jeg tillater meg å peke på at direktør Strand i dette avsnitt av sitt PM slipper katten ut av sekken og klart tilkjenner at SKK's ledelse var parat til å gi okkupasjonsmaktens selskap Lettmetall all anledning til en «rasjonell utvikling».

I betraktning av den patriotiske innstilling herr Strand har påberopt seg etter krigen, synes jeg denne del av hans PM er en meget opplysende lesning.

Den mentalitet som direktør Christiansens farligste forfølger var besjelet av, får man et interessant bilde av i salgssjef J. L. Høst's notat fra konferanse med direktør Olav Strand 6. januar 1950, som vedligger sakens dokumenter. Det heter således her: «Jeg nevnte at jeg hadde inntrykk av på mange ting at både herrene Strand og Ellefsen fra krigens begynnelse hadde regnet med og innrettet seg på tysk seier. Dette kunne Strand avkreftte, sa han, ved vitneprov fra venner som han allerede tidlig hadde sagt til at han var villig til å ta et års permisjon etter krigen for personlig å kappe hodet av alle svikere».

Forts. neste nr.

HEDEM's nye brøsjyre

Prost A. E. Hedems nye brøsjyre «Historieforskning og rettskandale. En analyse» foreligger nå og kan bestilles ved Forbundskontoret. Prisen er kr. 3.— pr. stk. + eventuelt porto m. v.

(Forts. fra s. 1).

gresjon og overgrep, gjorde det første forsøk på å tenne krigsfaklen i Midt-Østen. Da ble slaget rettet mot det Egypt som var det første araberland som maktet å frigjøre seg fra fremmedveldet. Bare en noenlunde enstemmig verdensopinion — og dengang også med støtte fra USA, som kanskje følte sin lederstilling truet? — hindret dengang katastrofen.

Vi går ut fra at de internasjonale trådtrekkere — de som er villig til å satse sine skitne penger selv på atomkrigen — i mellomtiden har sørget for å behandle sine amerikanske leiesvenner. Det er jo alminnelig kjent hva slags rådgivere president Eisenhower lytter til. Og så har vi da fått denne nye aggresjon, nå med USA selv i spissen. Og verden knaker igjen i sin sammenføyninger. Mens alle de skyldige toer sine hender.

Det må stå klart i dag for alle som ikke er forblindet av gammel europeisk imperialism, at det hverken er lønnsomt eller klokt å satse på makt og undertrykkelse når det gjelder den arabiske nasjonalfølelse som nå velder over hele den arabiske verden, over det vi kaller for Midt-Østen og som er verdensnavle. Mot denne mektige flod av begeistring, vilje og rasefelleskap nytter ikke de gamle imperialistiske intriger med stråmannsstyre, bestikkelser og kolonisoldater. De anglo-amerikanske olje- og rustningsmagnater får ikke den krig de håper og tror. Kolonialismens nederlag i araberlandene er like sikker som de nederlag denne verdenspest har innkassert ellers rundt omkring i verden. Storbritannia får fremtidig forsøke å klare seg på egen hånd uten kolonifolk til å arbeide for seg, uten utbytning, uten undertrykkelse, uten hykleri, og vi håper: uten små, tåpelige europeiske folk til understøttelse og til hjelp i dette århundregamle, råtne spill. Det ville være sørgelig om verden påny må ut i en krig for de anglo-amerikanske makters imperialistiske undergangsspill. Blant annet fordi det ikke er sannsynlig at den verden vi kjenner vil overleve en slik krig.

Det står fast i dag at det er USA og England som har drevet og som driver araberstatene med Egypt i spissen lenger og lenger over i armene på Sovjetsamveldet. Alle vet at muhamedanere sjelden eller aldri blir kommunister, og Nasser har tydelig og klart tatt sitt ideologiske standpunkt ved å forby det kom-

munistiske parti. Skal Nasser kunne katalogiseres i den gjengse demokratiske fraseologi, så får en si at hans styre er nasjonalsosialistisk betonet. Han vil nasjonal uavhengighet og sosial rettferd for sitt folk og for alle arabere. Men i denne kamp viker han heller ikke tilbake for en allianse og et intimt samarbeid med den kommunistiske verdensstat. På samme måte som Churchill under verdenskrigen var villig til å alliere seg med den samme stat for å knuse det nasjonalsosialistiske Tyskland. Nå er rollene byttet om. Den arabiske nasjonalsosialisme og den Krusjtsjovske nasjonalkommunisme arbeider hånd i hånd. Selv om forholdet mellom dem naturligvis ikke er særlig hjertelig.

I denne forbindelse kan de ha sin interesse å nevne at mellom de fremste deltagere i revolusjonen i Irak er også føreren i Istiqlal-partiet, Mohammed Mahdi Kubba. Han er blant annet med i det presidentråd på tre medlemmer som vel til syvende og sist har det avgjørende ord. Og denne Mohammed Mahdi Kubba er en gammel kjenning. Det var han som sto i spissen for den «nazi»-vennlige oppstand i Bagdad i 1941. Hans mål har vært å styrte kongedømmet og den tidligere statsminister Nuri el Said, som var hans store motspiller. Blant Kubbas medarbeidere finner vi også Sadiq Shensall, som etter å ha deltatt i den nasjonalsosialistiske oppstand i 1941 flyktet til Berlin, hvor han under resten av krigen var arabernes talsmann overfor aksemaktene. Det er bare folk som står helt kritikkuløse overfor den anglo-amerikanske propaganda som tror at slike folk er kommunister.

En kan vel si at før USA's og Englands siste provokasjon mot araberstatene var stillingen den at Nasser bekjente seg til den nøytralistiske blokk mellom Østen og Vesten, den blokk som også omfatter Jugoslavia og India. Hvis det som nå skjer driver ham over på Østens side, så er både fredens og Europas sak tilføyet et banesår. Europa kan bestå uten USA, men det kan vanskelig bestå uten et intimt samarbeid med araberstatene i Midt-Østen. Det sier seg selv i dag at et slikt samarbeid bare kan komme istand på frivillig basis og bare kan bygge på de enkelte deltagerlands fulle selvstendighet og uavhengighet. Det er folkene som nå tar makten i land etter land i de gamle koloniområder, og Europa må innse at det definitivt er

(Forts. s. 6).

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:
ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Urettens sammensvorne

De som for alvor prøver å sette seg inn i det som foregikk rundt omkring i Europas land etter siste verdenskrig, må uvilkårlig bli slått av dette forunderlige at her må det være én ond tanke bakom alt sammen. For mønstret går igjen til de minste detaljer, og drivkraften bak de grusomme forfølgelser, som ble satt i gang mot befolkningen i det slagne Tyskland såvelsom mot de nasjonale og anti-kommunistiske krefter rundt i de enkelte land som hadde sluttet opp om Tysklands kamp mot Sovjetmakten, er det nakne politiske og ideologiske hat slik det opprinnelig steg opp av Morgenthau heksekjel.

Har Morgenthau æren for å ha latt det gamle «øye for øye og tann for tann» påny bli rettesnoren for en syk verden, så er det hans broder i ånden, den ville georgier Stalin som har stått for iscenesettelsen.

Hva spiller det så for rolle om en i det ene landet straffer det som berømmes i et annet, at i ett land er det rosvendig som i et annet er landsforræderi. Når offerlammet skal føres fram og hevnen over de formastelige som har talt mørkets makter midt imot fullbyrdes, da konstruerer man skyld og forbrytelser etter forgodtbefinnende. Det finnes alltid en Erik Blodøks i hvert land som er villig til å trekke den sorte hette på og legalisere blodåden. Det finnes dessverre alltid en tilstrekkelig flokk som skriker med øyeblikkets maktthavere og lager «folkemening».

Av redaktør Olesens interessante artikler om rettsløsheten i Danmark, vil våre lesere ha sett at det stadig tales om en overenskomst som ble inngått mellom den såkalte motstandsbevegelse og de danske partipolitikere. De hadde begge atskillige svin på skogen da freden brøt løs. De danske partipolitikere hadde iherdig gått tyskernes erind, de hadde latt Danmark delta i Antikominternpakten, de hadde oppfordret til frontdeltagelse i kampen mot Sovjetsamveldet og de hadde oppfordret til angivervirksomhet. Motstandsbevegelsen på sin side hadde begått en lang, lang rekke med bestialske drap — i stor utstrekning til og med uten politisk motiv. Begge parter fryktet for oppgjøret. Og så laget de en genial overenskomst om å la hverandre være i fred! Partipolitikere skulle få fortsette som om ingenting var hendt og det skulle ikke rotes opp i alle drapene og forbrytelsene fra okkupasjonstiden. Isteden skulle en da gå løs på dem av befolkningen som lojalt hadde fulgt regjeringens oppfordringer hvis de ellers hadde eksponert seg politisk.

Når vi leser om disse avsløringer, så er det faktisk som om mønstret også i dette går igjen her i Norge, naturligvis med de små variasjoner som forholdene tilsier. Her hjemme ble det slått en barmhjertig strek over Nygaardsvoldsregjerings skjebnesvangre disposisjoner før og under okkupasjonen, og glemselens slør ble også kastet over både stortingets innsats under riksrådsforhandlingene, over administrasjonsrådets kolaborasjon, og over en lang, lang rekke prominente enkeltpersoners mildt sagt besynderlige opptreden i det som kalles krigstid. På den annen side har det vært plakat umulig å få frem til alvorlig undersøkelse, det være seg bestialske drap fra okkupasjonstiden eller i maidagene 1945. Det er jo her nok å henvise til Feldmannsaken og til Gulostens meritter, for ikke å tale om alle de utforskede drap på uskyldige mennesker som den såkalte heimefront foretok under okkupasjonen. Det er mange i Norges land som sitter i skjul med blod på hendene.

Men slikt som dette kan vel neppe ha skjedd her heller hvis det ikke foreligger en liknende faktisk overenskomst som i Danmark. Her har man foreløpig klart å holde den hjemme, mens den er blitt røpet i Danmark.

Men det er ikke vanskelig for dem som først har fått øye på det blodige mønster i alle etterkrigsoppgjørene, å forstå at her dreier det seg ikke bare om en tilfeldig likhet i det som skjedde.

Derfor er det så plakat umulig å få røket revene ut. De er bundet av avtaler og den ene vokter på den annen, fordi de vet at løsner først én sten i dette løgnens og bedragets byggverk, så raser det hele sammen. Det er derfor en kan injurere dem, bre deres synder ut for allverden og dygne bevis på bevis. De tier stakk og bom stille. De og deres såkalte fri og uavhengige presse.

Men vi tror nok at før eller senere kommer også dette stygge avkommet etter Morgenthau og Stalin slik som alle troll til å sprekke for sannhetens og opplysningens sol.

Tilfellet Krupp

Dagbladet har en lykkelig hånd hvor det gjelder å trekke Norge og nordmenn ned i sølen. Sommerens jentestrek rettet mot Alfred Krupp er dog av den natur at en bestemt protest kan være på sin plass.

Den amerikanske øverstkommanderende general Mc Loy benådet Krupp og begrunnet denne benådning med at man hadde dømt Krupp for ting kun hans far var ansvarlig for. Altså man hadde rettet sønn for far! Dertil kommer, at vel intet anstendig menneske i dag kan annet enn vende seg vekk i avsky for den rettergangs-virkingsomhet som fant sted i Nürnberg. Den såkalte krigsforbryterdomstol, hvor seierherrene satt til doms over slagne fiender er noe av det skitneste i Vestens historie.

At Dagbladet er spesielt opptatt av denne domstol og dens virksomhet kan dog forstås, det dufter Dagbladmentalitet av den.

Krupp er ingen krigsforbryter, men Dagbladet er en fredsforbryter. Den hets som dette blad tillater seg er til stor skade for Norge, og er et forræderi mot de bestrepelser som nå gjøres for å lege krigens sår.

At Jan Baalsrud sier klart fra, som Dagbladet uttrykker det, beviser kun en ting, at Baalsrud fremdeles svever i Londonpropagandaens tåkeheim. Den tåkeheim som fylte en masse tomme norske hoder og som gjør dette folk til et av de latterligste i verden.

Den misforståtte norske patriotisme, parret med skryt av mer eller mindre tomsette heltegjerninger, som kun skadet Norge og gjorde forholdene verre enn de burde ha vært under okkupasjonen, terpes der ennå på. Skal det aldri opphøre? Dertil kommer sytten over alt det man led for fedrelandet og som man nå

Vi søker

å kjøpe alle mulige slags postbefordrede brev sendt til eller fra Frontkjempere i Russland under siste verdenskrig. Kjøper også propagandavignetter o. l. beregnet for brev i forbindelse med Den Norske Legion.

Vi betaler virkelige liebhaverpriser med hurtige oppgjør. Formidling provisjon.

Sandnes Frimerkeforretning, Sandnes.

Et megetsigende dementi

I Arbeiderbladet for 19. juni finner vi følgende bemerkelsesverdige uttalelser i en utenrikspolitisk artikkel under merke J. S.:

«Det er ikke av hensyn til Israels sikkerhet at de (USA) nå har sendt tropper til Libanon og Jordan».

Det er altså noen som hevder at det er årsaken — i ethvertfall en medvirkende årsak — selv om pressen har vært påfallende taus i så henseende.

At jødene er engstelige for den arabiske nasjonalisme er naturlig nok, fordi de har satt seg i besittelse av et land som tilhørte de arabiske Palestiner. Og med den følge at Palestinas rettmessige innbyggere, omkring en million, for mestepartens vedkommende hensleper sitt liv i trøstesløse flyktningeleire.

I de arabiske land finnes der såvidt man kan forstå ingen anti-semitisme i vanlig forstand. Araberne er jo selv semiter. Men der er en gløddende og økende anti-israelisme, både på grunn av den urett som ble begått mot Palestina-araberne og israelernes gjentatte forsøk på å utvide staten Israels grenser på araberlandenes bekostning.

Allikevel har nettopp statsminister Nasser, som konsekvent settes opp som Israels fiende nr. 1, gang på gang erklært seg villig til å anerkjenne staten Israel innenfor de grenser som i 1948 ble trukket opp av FN. Og å etablere fredelig sam-eksistens med den nye jødestaten. Mens der i andre araberstater er sterke krefter som helst vil «kaste israelerne på sjøen».

forlanger timebetaling for.

Ved nå å opptre pøbelaktig overfor Krupp gjør man seg her tillands ennå mere ynkelig. At KNS danser etter Dagbl. melodont skal ikke forbause. Der er flere karker på topp enn på bunn i dette folk. Det er bare å håpe at de tyske sellere holder seg borte fra Norge og at deres utenlandske konkurrenter gjør det samme. Vi norske bør seile vår egen sjø inntil den dag kommer at vi har lært å oppføre oss slik at vi kan motta gjester med verdighet.

H. Franklin Knudsen.

Man skulle derfor tro at de jødevennlige statssjefer i Sambandsstatene og England ville samarbeide nettopp med statsminister Nasser. Men det motsatte er tilfelle. Det kan vanskelig ha noen annen forklaring enn denne staten Israels aldri opphørende «Drang nach Osten», — at den aldri har villet avfinne seg med den av FN opptrukne grenselinje.

Norges sputnik

Da det knep som verst med vår venn O. C. Gundersens status som privatpraktiserende jurist og motdagistisk veltaler — ble han like før okkupasjonen anbragt i en rådmannsstilling i Trondheim.

Etter at tyskerne kom fortrakk han til Sverige — uvisst av hvilken grunn? Men lovet være pri-set: Gundersen tolket aspektene riktig, og da faren var over kom han tilbake og ble etterfølger i justisministerstillingen av den rettsindige Cappelen som ikke ville ha med dødsdommer å gjøre etter «frigjøringen».

Med nesten stalinistisk følelseløshet og med et skinn av saklighet som var innektersert av profeten Erling Falk, ble O. C. Gundersen den ideelle eksekutør av ulovene og ugjerningene som kalles rettsoppgjøret.

Som høyesterettsdommer oppå disse orgier i politisk diktert urett var han særlig inhabil i en rekke av jøde saker som måtte fremmes for Høyesterett.

Når han nå er blitt ambassadør i Moskva vil det melde seg en rekke ubehageligheter hvis han ikke følger pent med på notene der borte. Han er arkivert for sovjetfiendtlig opptreden bl. a. i FN.

Hvis de nordmenns kraft, hvis rett Gundersen har vært med på å krenke, var blitt samlet i et spark, da var han blitt Norges første Sputnik.

A. L.

SVOLVÆRSÅKEN ANKET

Overrettssakfører Brynjulf Vik har anket til Høyesterett Hålogaland lagmannsretts dom i hans erstatningssak mot Staten.

Vår bønn:

Skriv kort og adresser brevene til redaksjonen, ikke til redaktørene privat.

KOKKE

selvst. til guttehem, 10-15 pers. ønskes straks, anbf. fru Heimbeck, Tjøme, tlf. 922.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Telef. 44 43 33

Justismord hjemme og ute

Hva går det av redaktør Seip i Dagbl.

Har Dagbladets sjefredaktør — Helge Seip — sine hemmelige bekymringer for tiden? Det er vel ikke så greit å følge etter en slik herre på godt og særlig vondt som Einar Skavlan.

Det kan antas at Dagbladets stadige forfølgelse, for eksempel av hederlige og nasjonalsinnede medlemmer av Nasjonal Samling betegner norsk bunnrekord av enkelhet og uforstand på lang sikt! Og dog har bladet gitt spalteplass for et rettferdig syn en sjelden gang. Bladets fiender på parnasset sier forøvrig at slikt gjøres bare for at bladet siden desto mer kan gasse seg med sine skumle liebhaverier, ting som gjør det gamle bondevenstre vondt, og som kan ha bidradd til den hurtige innskrumpning av dette.

Bladet er for tiden med rette opprørt over utenlandske justismord og inntar avskyartikler, blant annet fra den moderne freds- og frihetskvinnen Marie Lous Mohr, som har forsøkt å forvirre opinionen i mange år med sin Stalinvennlige holdning. Nå gråter hun sine krokodilletårer.

Derimot har Dagbladet og fru Lous Mohr ikke grått, men bifalt de hjemlige politiske justismord, som f. eks. det på professor R. S. Skancke, og på en lang rekke andre landsmenn.

Det politiske snikmord på trafikksjef Fiane (med innlagt røver, mishandling og ribbing av enken) har ikke rystet Dagbladet synlig, heller ikke Lous Mohr og kolleger.

Heller ikke det avskyelige drap på Elsa Kristoffersen på Nesøybroen o.s.v.

Til Dagbladet og konsorter tåler meget godt ekte norske mord og frarøvelser, NB hvis disse gjerninger har et riktig politisk fortegn, hvis de altså er rettet mot personer som kan etiketteres som «nazister».

Men det er da lys i mørket: I en lukket presse som forsettlig distraherer folket med allehånde falbelader er det overraskende å lese Helge

Seips kronikk — «Justismord eller rettferdighet», i Dagbladet for 20. 5. 1958.

Den svenske storjuristen Henning Sjöström har gjennomgått det svenske justismordet — Högbroforsdommen over Torsten Kreuger. — På Wahlström och Widstrands förlag i Stockholm har advokat Sjöström utgitt en bok om saken: «Bankvälde og domstolsprestige».

Her legger sannelig ikke Helge Seip fingrene imellom. Han skriver bl. a.:

— «Hos oss har det vært relativt lite opplyst om den (Högbroforsdommen) i dagspressen. Dels kanskje fordi personen Torsten Kreuger ikke er populær i alle kretser, kanskje også fordi at den klanen som har motarbeidet ham i Sverige har sine kontakter og forgreninger på tvers av grensene» (!)

— Ja just det. Hvem Seip her sikter til, vet kanskje de fleste lesere av dette blad?

Seip fortsetter: «Det er ganske karakteristisk at da Torsten Kreuger i 1955 la fram en bok med titelen: «Så förstördes Högbroforsen», der han gjennom en bred dokumentasjon av brev og dokumenter mente å bevise at grunnlaget for høyesterettsdommen sviktet, ble boka knapt nok omtalt i norsk presse eller norske tidsskrifter».

Akja — justismord ute og hjemme: Hvilke norske aviser har anmeldt professor dr. jur. Jon Skeies bok «Landsvik», og turdet sitere hans kjernesetninger der? Hvilke norske aviser har gjengitt hovedkapitulasjonsavtalen i Trondheim av 10. juni 1940?

Ikke engang Undersøkelsekommisjonen av 1945 har gjort det!

Helge Seip: «Kreuger har i sin kamp avslørt ting som er så kompromiterende for ledende kretser i svensk næringsliv at det må vekke forferdelse hos de fleste som får kjennskap til forholdene. Myndighetenes motvilje og lunkenhet er et annet alvorlig trekk i bildet».

Torsten Kreuger.

Advokat Sjöström skriver blant annet:

«Aksjonen mot Torsten Kreuger hadde dog ikke lykkes om det ikke gjennom den siden for måned tiltalte Silfver kunne organiseres et effektivt samarbeid mellom påtalemyndigheten, politiet og Kreuger et Tolls konkursforvalter. Politiintendent Zetterquist bekrefter i vitnemål 6. november 1956 at det forelå et samarbeid —».

Helge Seip skriver:

— «Han (Sjöström) har dokumentert at de omstridte aksjebrevene i selskapet ble malt opp i en bedrift som Handelsbanken kontrollerte seks år før konkursen var avsluttet, og mener at den eneste grunn til dette var ønsket om å bringe et kjedelig bevismiddel av veien. Det er videre påvist at det ble lagt betydelige vansker i veien for Torsten Kreugers forsvar i saken».

Ja, redaktør Heige Seip må gis honnør for at han tør slippe denne svære katten ut av sekken, for det er sikkert at «klanen har forgreninger». Kanskje nærmere enn han tror.

De skildrede metoder i saken mot Torsten Kreuger har som kjent norske paralleller i det såkalte rettsoppgjør.

Hvilken vakker dag tør Helge Seip spørre i sin avis hvem det var som fjernet 5 arkivskap i nevnden for Industri og Omsetning, og hvorfor dokumentene om tysksamarbeid måtte forsvinne? Potemkin.

Løssalg i Trondheim

En vil fremtidig kunne kjøpe Folk og Land i løssalg i Buvarfs Frukt og Tobakksforretning, Jomfrugaten 7, Trondheim.

EUROPAS GJENFØDELSE

RÜTGER ESSÈN om:

Theodor Soucek: Wir rufen Europa, Wels und Starnberg, 1956

Forts. fra forr. nr.

Forfatteren Theodor Soucek er født 1919 og er således en av mennene i den annen verdenskrig. Han nedstammer fra en kjøpmannsfamilie i Graz. Etter seks års krigstjeneste som soldat og offiser falt han i amerikansk krigsfangenskap og ble utlevert til jugoslavene, som dømte ham til døden ved hengning fordi han pliktmessig hadde vært med å bekjempe Tito-partisanene. Etter i 14 måneder å ha ventet på henrettelsen ble han plutselig frigitt uten motivering. Nå har han i flere år vært bedriftsleder i sin fødeby Graz.

Man skulle ha ventet at slike erfaringer hadde etterlatt et bittert sinn fullt av resentiments og preget av fanatikerens innbidte hat. Så er ikke tilfellet. Hans bok er dels en europeisk selvprøve med tilbakeblikk — den kvantitativt større delen — og dels en opptrekken av grunnlinjer for et europeisk enhetsprogram.

Souceks bok er preget av store kunnskaper og omfattende kjennskap til menneskene. Stilen er knapp og klar og unngår overord. Resonnementet er omtenkstomt og rolig prøvende. Bokens første del, den europeiske selvprøvelsen, som jeg her nærmest oppholder meg ved, prøver først og fremst det historiske sannhetsproblem: en rølig historieforskning og innsikt i Europas felles opplevelser er for Soucek en uvilkarlig forutsetning for forståelse av det europeiske problem nå og i fremtiden. Så oppstiller han problemet: Europa er verdens hjerte. Europa ligger i ruiner. Det må nødvendigvis oppbygges. Den første forutsetning herfor er en virkelig og ærlig fred mellom alle Europas nasjoner. Ingen av de to verdenskrigene er blitt avsluttet med en slik fred. Det gjenstår å slutte den.

Europas geografiske omfang er ikke gitt en gang for alle. Det strekker seg like langt som Europas felles åndsliv. Og det vil i dag si Europa vestenfor jernteppet. Men dette Europa er et beskåret (stympat) Europa. Dets naturlige grense er grensen mot det russiske folkets bosetningsområde. Men det kan og bør også omfatte Afrika og det nærmere Østen.

Soucek prøver så det europeiske nasjonalitetsproblem. De tidligere forsøk i retning av et forenet Europa: Karl den Stores, det tyskromerske keiserdømme, Napoleons og Hitlers har alle vært forgjeves — men alle har latt spor

etter seg. Nasjonaliteten har i åndelig og historisk gjerning i rikt og givende samvirke skapt Europa. Innbyrdeskamp kan den europeiske verden ikke lenger koste på seg. Tiden er inne for en forening og et samvirke på grunnlag av alle nasjonaliteters frihet og likeberettigelse, altså en samvirkende europeisk folkefamilie som verner om sine felles interesser, men altså «intet mekanisk enande».

Soucek stiller seg ikke fremmet til den kristne tankeverden, hverken i katolsk eller protestantisk form. Tvert i mot: han finner den kristne religionsopplevelsen vesentlig for Europas liv. Men kristendommen må renses for fremmede bestanddeler og for hierarkiske maktkrav. Den eneste verdensanskuelse som er helt uforenlig med europeisk ånd er materialismen både i dens marxistisk-kommunistiske og i dens kapitalistisk-mekaniske form. Alene i erkjennelsen og opplevelsen av en høyere åndelig virkelighet kan rettsstaten fremgå og rettsstatens virkeliggjørelse er en uvilkarlig forutsetning for ethvert varig europeisk samliv. Det er også den eneste virkelig levende og bærende europeiske tradisjon.

Fra dette ideologiske utgangspunkt må de materielle problemer: det geografiske områdespørsmål og befolkningsspørsmålene, de økonomiske problemer og det sosiale samlivets forskjellige spørsmål — løses.

Argus.

Mao's røst

Avisen «Peking's People's Daily» hevdet nylig at Tito og jugoslaverne må knekkes, ellers vil den internasjonale kommunismen ikke nå sitt mål. (En-Verden republikken).

Altså så stor innflytelse synes den sovjet-asiatiske diktator å ha at selv Moskva måtte følge med og gjengi den Tito-fiendtlige artikkel i Pravda.

At der i Peking sitter en makt høyere enn Krustjov's synes å fremgå av det faktum at Moskva måtte avlyse Vorošilovs planlagte besøk i Beograd, og sent nok til at Tito måtte pakke inn igjen de røde løpere som allerede var lagt fram til den store deltakelse.

Jødene og de mystiske tall

Må Stalin overta ansvaret for over halvparten av fantomtallet 6 millioner?

Vi har tidligere her i Folk og Land beskjeftiget oss litt med påstanden om de 6 millioner jøder som skulle være omkommet i gasskamrene, og det er øyensynlig flere enn oss som har undret seg over denne seigglivede propagandaløgn fra de alliertes krigs- og etterkrigskjøkken. Vi gjengir av en beretning i «Chikago Tribune», en av Amerikas største aviser og også endel kommentarer fra annet hold:

Representanter for Israel har gjennom mere enn to år gjennomgått dokumentene fra nazi-konsentrasjonsleirene og fremstillet 21 millioner fotografier av dem.

Det omfangsrige fototek, som er opptatt av israelene under ledelse av dr. J. Kurt Sella på mikrofilm, inneholder beretningen om alle dødsfall som kan fastslås er forekommet i de tyske konsentrasjonsleire. De skal opbevares i en minnebygning som av Yad-Vashem-selskapet skal opprettes på en høyde utenfor Jerusalem etter oppdrag av den israelske regjering.

Dr. Sella beretter at kommisjonen under sin virksomhet har fått all mulig understøttelse av den vest-tyske regjering. Han sa videre at sammenstillingen ikke bare var et verdifullt historisk bidrag, men at det også var en forsiktighetsforanstaltning mot at originaldokumentene, som tilhører Internationales Suchdienstes vom Deutschen Roten Kreuz og oppbevares i Arolsen ved Kassel, forsvant. «Deutsch-Amerikanische Bürgerzeitung», som gjengir «Chicago Tribunes» artikkel, sier at det er godt at dette arbeid er gjort av en jødisk organisasjon. Ved at disse dokumenter nå finnes på to forskjellige steder er de sikret. Men i denne forbindelse er en ting merkelig. Det blir ikke oppgitt noen tall. Når kommisjonen kunne komme til disse dokumenter, så kan en også med sikkerhet anta at

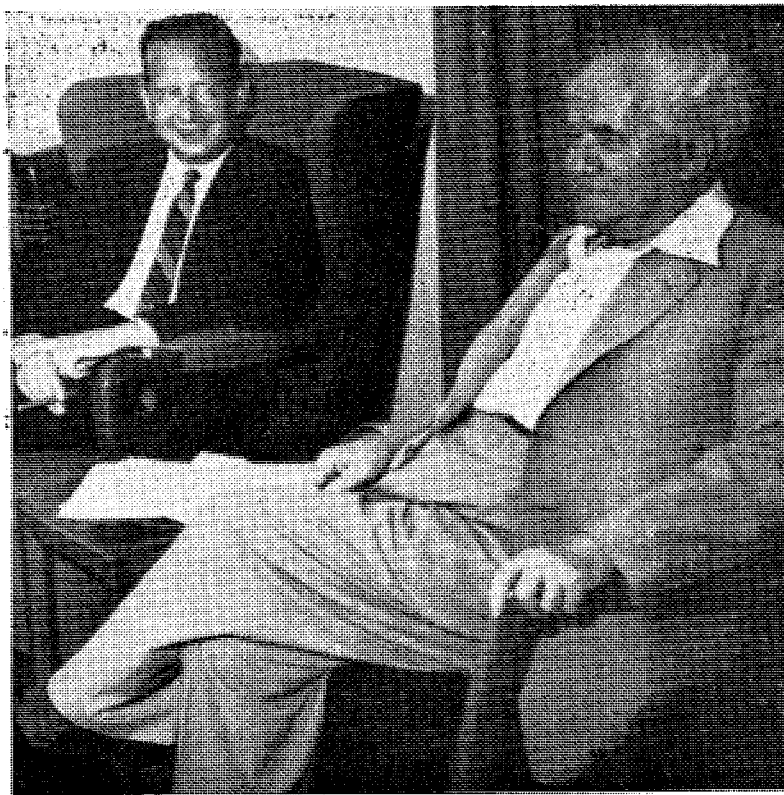
den også har befattet seg med skriftstykker som angir navn og antall på fanger i leirene. Videre er det merkelig at denne jødiske kommisjon kan komme til disse dokumenter, noe som hittil ikke har lyktes noen annen. Det er godt å vite at det har lyktes en jødisk kommisjon å få se disse dokumenter, slik at det ikke kan være noe vanskelig mere for andre også å få se dem. (La oss håpe det! — Vår bemerkning).

I «Chikago Tribune» for 11. september 1954 blir det gitt noen talloppgaver over jødene. Avisen slår fast at i dag (september 1954) utgjør den jødiske del av befolkningen i USA 5 millioner av en samlet befolkning på 160 millioner. Artiklen slår videre fast: «Den jødiske del av befolkningen i hele verden anslås til 11,5 millioner. Derav lever ca. 3,5 millioner jøder i Europa, innbefattet 2 millioner i Sovjetsamveldet. I Israel er det omtrent 1,5 millioner». Og videre: «USA er hjemmet for den største del av verdensjødedommen og på en meget realistisk måte er det blitt «det lovede land» for disse». Dette sto i en lederartikkel. I dag, da disse linjer skrives, er befolkningen i USA vokst til over 172 millioner — etter jødiske kilder — utgjør den jødiske del ca. 5,5 millioner.

Mystiske oppgaver fra Sovjet.
I mai-juni-utgaven av må-

nedtidsskriftet «Der Weg» som kommer ut i Buenos Aires ble det offentliggjort en artikkel under overskriften: «Stalins spärliche Angaben». Den inneholdt talloppgaver. I artikkelen blir det slått fast at tallet på jøder i Øst-Europa (det menes Sovjetsamveldet) etter besettelsen av de baltiske stater og delingen av Polen vokste fra 3 millioner til 4,3 millioner. Ved flukt av jødene fra de områder i Polen som ble besatt av tyskerne, steg dette tall med ytterligere 0,9 millioner (Gerald Reitlinger). Tallet på jøder som levde i Russland må ved tidspunktet for krigen mellom Tyskland og Russland minst ha vært 5,2 millioner. Fra andre hold blir det angitt et enda høyere tall, nemlig 5,5 millioner. Sovjetregjeringen erklærer å ha gjort overordentlige anstrengelser for å bringe disse millioner bort for den tyske vernemakt rykket inn. «New York Times» berettet at en halv million jøder var bragt til den sydlige del av Sibir og videre en halv million til Uralbergene. Den tyske Wehrmacht hevder at den ikke har kunnet fastslå 3—4 millioner jøder i Russland, men bare noen hundre tusen. Og således, bemerker «Der Weg» blir en stående ved den forbausende kjennsgjerning at av de 5 eller 5,5 millioner jøder som i 1941 befant seg i

(Forts s. 7).

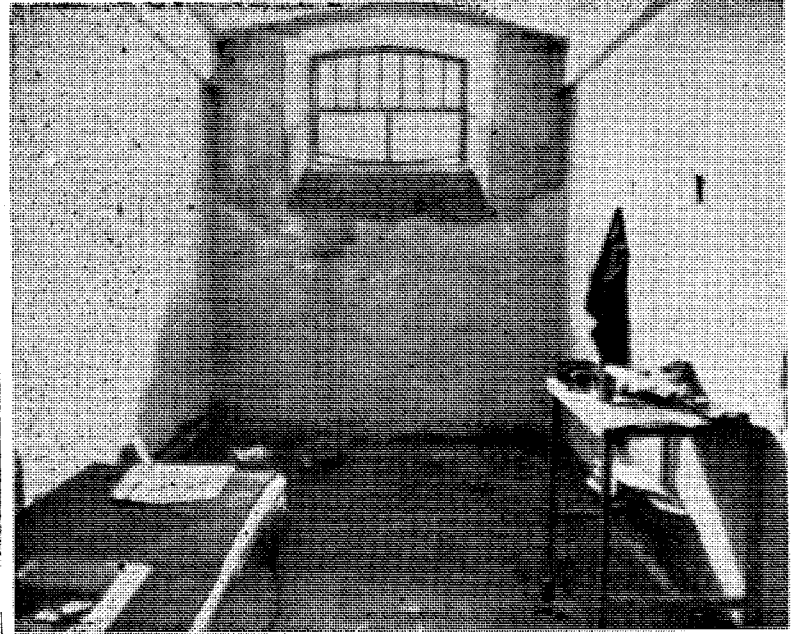

Generalsekretær Dag Hammarskjöld konfererer med statsminister Ben-Gurion i dennes hjem i Jerusalem. Herrene ser antagelig blide ut fordi det ikke er alvorlige ting som drøftes. Det dreier seg bare om en forbindelsesoffiser fra FN som ble drept da han forsøkte å stoppe en ildgivning mellom israelere og arabere på Scopus-fjellet. Slike bagateller affiserer ikke så storedemokrater!

Konrad Sundlo:

Allierte offiserer reddet Skorzeny og Panser-Meyer fra dødsstraff

De reddet også æresgraven for krigens største flyver, østerrikeren Walter Novotny

Slik ble de tyske offiserer huset i Nürnberg.

I de dage da de såkalte berømte personligheter «British Secret Service» noen rettsforhandlinger i Nürnberg spydde løgn og bakvas-kelse ut over verden var der dog enkelte lysglimt som viste at der tross alt ennå finnes ridderlighet på vår jord, og det var den innsats ende! allierte offiserer gjorde for sine tidligere tyske motstandere.

Jeg skal nevne noen eksempler som pressen ikke har anstrengt seg for å bringe til sine leseres kunnskap. Formentlig fordi de bærer bud om en fordragelighetens og renslighetens ånd som ikke passer inn i dagens hatfylte propaganda.

Først er det Mussolinis befrier Otto Skorzeny.

Da han kom for retten i Nürnberg hadde propagandans sorte kunst greid å innbille verden at denne riddersmann var banditt nr. 1, «Europas farligste mann» og selvfølgelig moden for galgen.

Det gikk imidlertid annerledes.

Alle anklagepunkter ble bevist å være uholdbare, og da anklageren trakk fram som siste og alvorligste beskyldning: bruk av allierte uniformer, dukket det opp et forsvarsvitne som fikk både retten og tilhørerne til å gape av forbauselse. — For mannen var «Wing Commander Forest Yeo-Thomas», en av de mest

berømte personligheter «British Secret Service» noen gang har hatt i sine ruller. Under siste del av krigen var han blitt berømt som en av de sjefene innen den hemmelige britiske tjeneste som ledet oppstandsbevegelsen i Frankrike.

Yeo-Thomas fortalte retten at han aldri hadde møtt Skorzeny eller noen av hans venner, men han var kommet for å si at etter hans oppfatning var det ikke noe galt i noen av de «forbrytelser» Skorzeny var blitt beskylt for. Og hva nå det med bruk av fiendens uniform angikk, så var det alminnelig i Secret Service å bruke tyske uniformer for å komme f. eks. en vaktpost inn på livet.

«Og hva gjorde dere da?» spurte anklageren.

«Vi gjorde naturligvis kål på ham!» sa Yeo-Thomas.

Etter dette kraftige vitnesbyrd, la aktor sine papirer sammen og erklærte Skorzeny for frikjent. Denne sendte straks et brev til Yeo-Thomas, takket for hjelpen, og fikk dette svar:

«De gjorde en fordømt god krigsjobb. Jeg er sikker på De slipper igjennom. I ethvert fall har jeg en leilighet i Paris, hvis De skulle bli nødt til å holde Dem i ro en tid». Og så fulgte adressen i Paris.

(Forts. s. 6).

Allierte offiserer reddet Forbundets henvendelse til Kongen

(Forts. fra side 5)

Uvisst av hvilken grunn ble Skorzeny på tross av frifinnelsen holdt innesperret måned etter måned så tilslutt fikk han ut et brev til Yeo-Thomas med forespørsel om hva han burde gjøre.

«Stikk av!» svarte Yeo-Thomas.

Og Skorzeny stakk av og dukket ned i menneskehetens mylder.

Et annet tilfelle jeg skal nevne er saken mot generalmajor Kurt Meyer, «Panzer-Meyer», som bedre enn noen annen har forstått panservåpnets karakter og praktisert «Lynkrigen». I sin bok «Grenadiere» forteller han om hvorledes han med sine unge kamerater herjet i Frankrike — Jugoslavia — Hellas — Russland og til slutt på invasjonfronten i Normandie. Boken er en fantastisk saga om tysk tapperhet og overlegen tysk ledelse hvis hovedvåpen — kan man nesten si — var motoren og hensynsløs fart. Boken er tildels ganske nifs idet den viser hvorledes Panzer-Meyer og hans unge broderskap, neppe mer enn tusen mann, raste rundt i de russiske ti-tusener milevis bak fronten og huserte som en bulldog i et glassmagasin. Men det er en hjertelig tone i boken når det gjelder undergivne som han alltid omtaler som sine unge venner som han delte enhver risiko med. Han var alltid i spissen og opplevet da også i krigens løp å få 8 chauffører drept ved sin side.

Like før invasjonen — juni 1944 — sto 12 S/S Panzerdivisjon i Normandie og Panzer-Meyer var sjef for et av regimentene. Divisjonen var satt opp av frivillige 17—18—19-årige og ble i de alliertes propaganda omtalt som «pattebarnsdivisjoner» og avbildet som et pattebarn med tåteflaske. — Da divisjonssjefen ganske snart falt ble Panzer-Meyer utnevnt til generalmajor og divisjonssjef.

«Pattebarnsdivisjonen» beviste ganske snart at navnet ikke stemte. «Tigerdivisjonen» ville vært sannheten nærmere, for den tok 3 gange så mange fanger som noen annen tysk divisjon og klarte det utrolige mot den uhyre fiendtlige overmakt av mennesker og materiell. Særlig gikk det utover kanadierne som seierssikre, dekket av skipsartilleri og tusener av fly stormet løs på «pattebarna». Kanadierne opplevet massevis av ubehagelige overraskelser hvilket blant annet resulterte i at Panzer-Meyer ble gjenstand for et rødglødende hat

hjemme i Kanada hvor den sorte propaganda bl. a. beskylte ham for å ha gitt ordre til ikke å ta fanger, men skyte alle som overga seg. Hans divisjon ble omtalt som en morderbande, satt sammen av frivillige lystmordere.

Da fronten brøt sammen, ble Panzer-Meyer fanget, fløyet til England og plasert for en kanadisk krigsrett som fluksens dømt ham til døden. Etter en tids forløp fikk imidlertid rette vedkommende bondeanger da dødsdommen var skrupelig underbygget og forandret dødsdommen til livsvarig mot en blodtørstig opinions rasende protest. — Så ble Panzer-Meyer sendt til Kanada for å sone sin straff mellom gemene forbrytere, men ble etter en tid fløyet til fengsel i Tyskland hvor han til slutt oppnådde benådning.

Herom skriver han: «Både i Kanada, men også i Tyskland var det arbeide i gang med å skaffe meg benådning. I Kanada var det min gode venn Fritz Lichtenberg som fikk en betydelig støtte av kanadiske offiserer».

Her kommer altså offiserene inn med sine æresbegreper.

Krigen var slutt, ikke sant? Panzer-Meyer hadde kjempet som hederlig og renslig soldat til forsvar for sitt land. Han hadde vært utsatt for uriktige og gemene beskyldninger som ethvert hederlig menneske måtte reagere mot. Og offiserene reagerte.

Til slutt et eksempel fra våre dagers Wien.

Høsten 1944 falt verdenskrigens kampflyver nr. 1, østerrikeren Novotny som hadde oppnådd 258 luftseire. Han ble skutt ibrand på vestfronten da han var gått ned for landgang og holdt på å rulle inn på landingsplassen under dekke av luftvern batterier. En av hans motstandere, Frankrikes største flyver Pierre Clostermann, skriver om ham i boken «The Big Show».

«Vi kunne heve oss over krigens gru med bombing av trenn og liknende brutaliteter, ved å hilse en tapper fiende som var død, ved å si at Novotny var en av oss, at han var en av vår verden hvor der ikke var ideologer, intet hat, ingen grenser. Denne følelse av kameratskap hadde intet å gjøre med patriotisme, demokrati, nazisme eller humanitet.

Novotny ble lagt i en æresgrav på sentralkirkegården i Wien.

Men i 1945 kom demokratene til makten i bystyret og de tenkte annerledes om den døde helt. — Det kom ganske snart opp rykter om at det

(Forts. fra s. 1).

påvist at hele etterkrigsopp- oppgjøret hviler på forskjellige grunnlovsbrudd, som det beklageligvis lykkedes den daværende regjering å formå Kongen til å sanksjonere.

Vi mener at det nå er Deres Majestetets konstitusjonelle rett og plikt å søke å råde bot på følgene av disse brudd på Norges konstitusjon, som direkte og indirekte har rammet hundretusener av befolkningen på en meningsløs og urettferdig måte.

Vi går ut fra at regjeringens syn på nødvendigheten og ønskeligheten av å råde bot på den urett som ble begått i 1945 og årene fremover, er kommet til uttrykk i Justisdepartementets blanke avslag på overhodet å drøfte spørsmålet. Hensikten med dette brev er derfor å be Deres Majestet ta et personlig initiativ som kan slå en bro over den ulykkelige splittelse i det norske folk.

Til nærmere orientering for Deres Majestet skal vi peke

på at vi i forbindelse med uttrykket grunnlovsbrudd sikter til grunnlovens bestemmelser i §§ 17, 97 og 104.

Med hensyn til § 17 henviser vi til professor J. Skeies bok «Landssvik», side 21, hvor han refererer Stortingspresidentens erklæring om fullmakten i Elverummøtet:

«Stortinget bekrefter alene ved sin beslutning den generelle adgang til å gi provisoriske anordninger som regjeringen har i den tid, da Stortinget ikke er samlet», jfr. side 22: «Det ble, som vi ser, sterkt fremhevet av president Hambro at hans forslag ikke skulle gi regjeringen (Kongen) noen utvidet anordningsmyndighet».

Jfr. dessuten side 27: «Selv om Stortinget ved en lovformelig votering klart hadde tilkjennegitt at Kongen skulle ha en ubegrenset lovgivningsmyndighet, ville en sådan beslutning ikke hatt noen rettsgyldighet. Stortinget kan ikke på denne måte oppheve grunnlovens paragraf 17 og dermed det prinsipale i konstitusjonens maktfordeling».

I strid både med grunnloven og vedkommende Stortingsbeslutning har imidlertid den konstruerte påstand om en

énstemmig, ubegrenset fullmakt tjent som grunnlag for en rekke strafferettslige anordninger av vidtrekkende betydning, med følgevirkninger som mangfoldige tusener ennå lider under. En rekke uopprettelige justismord inngår herunder. Det er forståelig at statsminister Nygaardsvold iflg. fhv. Stortingsmann Wright har forsøkt å unngå fremleggelse av vedkomende referatprotokoll fra Elverummøtet.

M. h. t. § 97 er det tilstrekkelig å referere anordning av 15/12 1944, § 2, pkt. 1—2, hvorefter straffes:

1. «Den som etter 8. april 1940 har vært medlem, eller søkt om, eller samtykket i å bli medlem av:
 - a) Nasjonal Samling eller organisasjonen knyttet til den
2. Den som etter 8. april 1940 har støttet slik organisasjon som nevnt under 1, eller straffbare tiltak som den har satt i verk».

Vi fester oppmerksomheten ved at det her er bortsett fra de individuelle, subjektive straffbarhetsbetingelser som ellers kreves i all sivilisert rettspleie. Straffbarheten gjelder således uansett personlig forhold forøvrig, god tro og ærlige hensikter.

M. h. t. § 104 er det tilstrekkelig å henvise til anordning av 15/12 1944, § 25, 1. ledd, hvorefter: «De som etter 8. april 1940 på straffbar måte har vært medlemmer av slik organisasjon som er nevnt i § 2, nr. 1, svarer en for alle og alle for en for skade som organisasjonen har voldt ved medvirkning til rettsstridig styre av landet, eller ved andre rettsstridige handlinger. Det samme gjelder for skade som er voldt av noe medlem».

Denne bestemmelse som i forbindelse med anordningens bestemmelse om bøter uten begrensning, inndragning og erstatning, har tjent som grunnlag for den økonomiske utplyndring, er i avhandling i Norsk Sakførerblad av professor Andenæs erklært å være grunnlovsstridig, jfr. professorene Andenæs og Frede Castbergs skrivelse av 29. juni 1945 til Stortinget. I den sier de to professorer bl. a. at landssvikanordningens regel om det solidariske erstatningsansvar «etter vårt syn er grunnlovsstridig og dessuten høyst betenkelig i sine sosiale konsekvenser» se Forhandlingene i Stortinget, 1945, s. 118).

Om de anordninger hvorved etterkrigsoppgjøret har professor Skeie i «Landssvik» s. 19 anført bl. a.:

«Ingen av de foran nevnte anordninger har noen rettsgyldighet. Om alle gjelder at

Vi anklager

(Forts. fra s. 2).

slutt på den romantiske sheiktiden med råtne kongedømmer bygget på britiske bajonetter.

Det er kanskje ikke for sent fremdeles å knytte de tråder som stormaktspolitikken etter siste verdenskrig har brutt. Det må være Europas politikk, en politikk som igjen vil flytte Vestens politiske tyngde fra Washington og London til dets naturlige sentrum på Kontinentet.

Vi anklager de internasjonale krigsforbrytere for igjen å sate Europas interesser og Europas skjebne for sine profittinteresser. Norge må ikke lenger være noe verktøy for disse krefter og det norske folk må ikke lenger settes på spill for de imperialistiske makter som aldri kommer til å legge to pinner i kors for annet enn sine egne interesser. Norge må kort sagt ut av NATO hurtigst mulig, og

var tanken å sløyfe æresgravene, noe som først ble offentlig dementert etter lidenskapelige protester fra tidligere soldater, også tidligere motstandere, en av dem Pierre Clostermann.

Offiserene hadde atter vist prøve på ridderlighet og æresfølelse. Om demokratene i Wien kan prestere noen skamfølelse er kanskje mere enn tvilsomt. Konrad Sundlo

finne sine naturlige allierte i en nøytral europeisk blokk med vilje og styrke til å hevde sin uavhengighet til alle kanter.

Det er klart at det er en USA's aksjon ble satt igang uten varsel til de andre NATO-land og det grunnlag som oppgis er direkte i strid med rapporten fra FN-observatørene — deriblant en rekke norske offiserer.

utålelig og uholdbar situasjon å legge Norges skjebne med hensyn til krig og fred i hendene på en flokk ukontrollerte — bare utenlandske politikere, hvis bakmenn vi ikke engang kjenner, men bare aner. Det må visselig være noe slikt loven mener når den taler om å utlevere Norge til fremmede makter. For Norge er det nemlig like farlig om det skjer av tåpelighet eller med direkte forredersk vilje. I 1940 ble vi utlevert til England av våre styrere, men Tyskland kom og tok oss. Nå er vi igjen utlevert til England og USA og vi risikerer at Sovjetsamveldet kommer og tar oss. Er det noen av Vestmaktene som kan hindre det mere i dag enn de kunne hindre vårt fall i 1940?

La oss ikke ennå en gang bli hjelpeløse ofre for stormaktsintrigene! Det er ikke trolig at det går så bra neste gang som sist da Nasjonal Samling tok støytten.

Jødene og de mystiske tall

(Forts. fra s. 5).

Stalins varetekt, var det bare 2 millioner igjen etter krigen. Det er forsvunnet 3,35 millioner jøder.

Hva skjedde med disse 3,35 millioner jøder?

Stalin hevdet naturligvis at tyskerne hadde drept dem. Det er den samme løgn som man utspreidte om de 15 000 polske offiserer som man fant i en massegrav i Russland (Katyn). Kreml sa riktignok at den hadde reddet disse jøder fra de fremrykkende tyskere, men hevder samtidig at de falt som offer for den tyske Wehrmacht. Til nå foreligger det ingen tilfredsstillende forklaring på disse millioner av forsvunne jøder fra Kremles side. Gåten ble imidlertid løst av en prominent jøde. I Hamburgavisen «Der Welt» i september 1954 heter det: «Presidenten for Jewish League, Rabbi Benjamin Schultz erklærte overfor undersøkelseskommissjonen til den amerikanske kongress at under den annen verdenskrig forsvant 3 335 000 jøder fra sovjetisk område uten å etterlate seg et spor».

Han slo fast at denne massaker bevisst var blitt fortiet av visse kretser i Vesten, fordi de ikke var interessert i at dette skulle bli kjent om Sovjetunionen.

Stalin er ansvarlig for disse millioner.

Denne erklæring av Rabbi Benjamin Schultz skyver klart ansvaret for disse forsvunne 3 335 000 jøder over på Stalin. Forbausende ved denne talloppgave er den kjennsgjering at den, såvidt det under de foreliggende omstendighe-

deres forhold ligger utenfor rammen av Kongens lovgivningsmyndighet. Og de anordninger som bestemmer nytt eller skjerpet ansvar, er ugyldige også av den grunn at de strider mot grunnlovens § 97: «Ingen lov må gis tilbakevirkende kraft».

Forholdet viser klart betydningen av grunnlovens vern om menneskerettighetene, og de katastrofale følger det kan få når en liten krets usurperer lov makere kan få anledning til å sjalte garantibestemmelsene ut, nettopp når de i høyeste grad er av aktuell betydning.

Formålet med denne skrivelse er ellers ikke å gå inn på enkeltheter i oppgjøret, men utelukkende å fremholde for Deres Majestet den avgjørende betydning de påviste grunnlovsbrudd har hatt for oppgjøret som helhet.

Gjenpart av dette skriv er også sendt Justisdepartementet og Stortinget».

ter er mulig, nøyaktig angis differansen mellom det oppgitte tall på 5 til 5,5 millioner jøder før krigen med Tyskland og resten etter krigen på 2 millioner. Denne erklæring av Rabbi Schultz kunne ikke vekke begeistring i hine jødiske kretser som holder fast på den uhyrlige løgn om at tyskerne drepte 6 millioner jøder. Sannheten trenger tid før den kommer for lyset, men den kommer frem. Siden slutten av annen verdenskrig er denne beskyldning mot Tyskland allerede trukket i tvil på mange hold. Det skulle ikke være vanskelig å finne sannheten, ettersom dokumentene som nevnt befinner seg i den tyske by Arolsen ved Kassel. Likeledes skulle det ikke være vanskelig å finne noen som ville undersøke dokumentene med sikte på det antall jøder som er drept i tyske konsentrasjonsleire. Men det har ikke vært ønsket av de amerikanske kretser som ikke vil ha kunnskaper fordi disse vil slå ihjel propagandaløgnen for alltid.

Hvor ble det av de 3,35 millioner?

Kort etter krigen offentliggjorde den amerikanske journalist David Berkelmann en beretning, ifølge hvilken det vinteren 1941 til 1942 var kommet ca. 1,2 millioner jøder på transport østover. «Der Weg» slår fast at en liknende historie rammet den tyske armé som ble tatt tilfange i Stalingrad. Men hva er det blitt av de resterende 2 millioner? Forklaringen er: De er kommet i de sibiriske arbeidsleire som man bragte dem til. Herom kan en få et innblikk i den i 1948 i München utkomne bok av David D. Dallin «Arbeiter oder Ausgebeutet». «Der Weg» forteller at Dallin retter sin oppmerksomhet spesielt mot massetransportene i årene 1940—42. Og han fastslår her en stor prosentats jøder blant disse ulykkelige.

Tilgangen på tvangsarbeidere 1940 til 1942.

Fullstendig overraskende var den sterke vekst i tallet på tvangsarbeidere i disse år. Mr. Dallin (hans anslag beror på tyske kilder) hevdet at disse leire tidligere omfattet 9 600 000 personer. Han slår fast at dette tall i løpet av de to år etter forsiktige anslag minst steg til 15 millioner. Sovjets krigsindustri berodde på slavearbeide. Det er derfor neppe tvilsomt at det manglende tall 3,35 millioner kan føres tilbake hertil. De fikk bare kummerlig ernæring o.s.v. På samme tid var Stalin vår ærefulle allierte, skriver den amerikanske avis.

Dette alene ville ikke være nok til å beskyld ham for en

slik forbrytelse. Men samtidig var det ingen hemmelighet at han var meget grusom. Motstandernes liv tallet ikke for ham hvis han kunne bruke dem for sine formål. Men zionistene som har oppnådd at Russland ble vår forbunds-felle, ønsket ikke verden skulle få vite noe om den behandling deres egne troesfeller fikk. Da Rabbi Schultz offentliggjorde disse kjennsgjeringer, beviste han at han er en virkelig modig mann. For zionistenes makt er stor, mange mennesker har fått det å føle. Men for verden er det godt at det finnes en slik mann.

Opplysende tall.

Den tyske avis «Der Ring», som gjengir denne artikkel fra sine amerikanske kolleger føyer for egen regning til at inntil det foreligger en nøyaktig offentlig undersøkelse av saken må en nøye seg med den høyst utfredsstillende historie til et tall. Det begynte med 11 millioner jøder som skulle være falt som ofre for planmessig mord fra tysk side. Det ble så lenge stående ved 6 millioner (her hjemme er en fremdeles ikke kommet lenger — vår anmerkning) og vippet så mellom 350 000 og 500 000. Så sank det for kort tid siden i henhold til offentlige oppgaver til 170 000.

Det dreier seg her ikke i og for seg om tallet, for selv dette siste lavere tall er en forbrytelse mot menneskeligheten. Det kan bare sammenlignes med mordet på Dresdner Elbwiesen. De oppbrente ofre i Dresden som falt som ofre for en like vanvittig uryddelsestanke, som omfattet oldinger, kvinner og barn, har ennå ingen våget å angi til 6 millioner og forsøkt å få erstatning til ofrene. Men også her mangler autentiske oppgaver. Inntil videre får en da nøye seg med den lite trøstefulle sammenligning, at det ialt er kommet så mange jøder som der omkom tyskere på en natt på Dresdner Elbwiesen. (Det var 14. februar 1945 «de levende fakler brente, skrek, løp, forstummet og sluknet»). Det er ikke noen dagbøker om denne natt. Det var åpenbart bare etpar tyskere man tok livet av, og dog ville det ha vært en gest utad, et tegn på en høyere rettfærdsfølelse, om fremtredende personligheter blant jødene hadde funnet å burde heve røsten mot morddåden i Dresden og også i dette tilfelle krevet erstatning.

Dermed er temaet ikke uttømt, men vi vil slutte for i dag. Hvis imidlertid motparten fremdeles påstår at det under Hitlerregimet ble myrdet 6 millioner jøder, så er det dertil bare å fastslå følgende: I året 1938 hadde zionistene kongress i New York og of-

Betraktninger omkring

(Forts. fra s. 1).

denne underlige dom vi skulle befatte oss med i dag, men i dette som heter «den brente jords taktikk» under det tyske tilbaketog gjennom Finnmark på riksvei 50.

En av våre lesere skrev for kort tid siden til oss om denne sak i forbindelse med en reise vedkommende hadde foretatt i Nord-Norge og han pekte på at når alt kom til alt så var det visseilig på lengere sikt en velsignelse for Nord-Norge at den gamle, sykdomsinfiserte bebyggelse forsvant. Vår hjemmelsmann skriver:

«Det ble sagt at tyskerne hadde rasert alt som het skog deroppe, så intet sto igjen. Jeg har mange ganger tidligere bereist Finnmark helt opp til Kirkenes og vært inne i hver eneste fjord hvor det vokste skog. Sto rvar derfor min forbauselse over hvor meget skogen var vokset (!) siden før krigen og hvor frodig den sto.

Aldri tidligere, såvidt jeg har sett, har skogen stått så fin som etter krigens slutt. Videre hadde tyskerne bygget fine veier, ja så fine at i nærheten av Kirkenes liknet de nærmest autostradaer. Tre busser kunne makelig kjøre i bredden. Nye hus var kommet opp over alt istedenfor de gamle tuberkulosesmittede, elendige hus, hytter og torvgammer en hadde tidligere. Det hersket da alminnelig tilfredshet over utviklingen. Tuberkulosen var fra ca. 500 tilfeller redusert til nesten ingenting. Folk hadde lært seg til flittig arbeid og tjente gode penger. På gårder hvor man før krigen knapt hadde en trillebør, hadde man nå en eller to biler. Ja, enkelte uttalte Finnmark burde vært brent for 50 år siden. Selvfølgelig strøk også enkelte hus med kulturverdi med, men det hadde lite å bety mot at man nå endelig var blitt kvitt folkepesten som hadde tilhuse i de gamle rønnene.

I Lyngenfjord, hvor intet var brent, herjet tuberkulosen fremdeles. Folk fra Tromsø sa til meg at iallfall den nordøstlige del av byen også burde

fentliggjorde at det da fantes 15, 3 millioner jøder. 10 år senere, i 1948, sendte zionistisk kongress ut en meddelelse at tallet på levende jøder utgjorde 18,5 millioner.

Tallet på jøder er altså steget fra 1938 til 1948 med 3,2 millioner! Og det trass i Stalins 3 millioner jødiske ofre!

vært brent, så også de kunne bli blitt kvitt tuberkulosen.

Avisene i Syd-Norge skriver om «tyskernes herjinger», med bilder av avsvidde byer i Finnmark, men alle vet jo at byene Vardø, Vadsø og Kirkenes ble lagt i grus av russiske brannbomber. Det var omtrent på den tid da den daværende norske konge fra London sendte et telegram til Joseph Stalins fødselsdag og ønsket «min kjære krigskamerat Josef Stalin «alt godt for fremtiden».

Såvidt vår norske hjemmelsmann.

Den «brente jords taktikk» som den tyske Lapplandsarmé fant det nødvendig å benytte seg av under tilbaketog gjennom Finnmark har imidlertid en annen side som er verd overveielse. Er det ikke slik at denne taktikk som stoppet den russiske fremrykning hurtig og effektivt og umuliggjorde militære operasjoner av større format i disse deler av landet også hindret en russisk besettelse av hele Nord-Norge og kanskje mere til? Og er det noen som tror at bolsjevikene godvillig hadde trukket seg bort fra denne tilstrekkelig store lekkerbiskken igjen? Erfaringene annetsteds fra tyder ikke på det.

I denne forbindelse kan det ha sin interesse å gjengi hva generaloberst Rendulic selv skriver om disse ting. Vi gjengir fra hans bok «Glasenbach — Nürnberg — Landsberg» i norsk oversettelse:

«Da jeg fikk ordre om tilbakeføring av arméen til Norge
Forts. s. 8.

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,
Mosseveien 8, Oslo

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og helsbare loftstrapper.

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLFRN
Telefon 55 61 29 — Oslo

Tannlege

MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Annelise Parow TANNINNSETNING

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

Krigødeleggelsen i Finnmark

(Forts. fra s. 7).

bestemte jeg meg for på marsjen gjennom Norge å ødelegge viktige veistykker, broer, havneanlegg, samt boliggrum som ikke var absolutt nødvendig for befolkningen. Ødeleggelser er et viktig middel i krigføringen, hvis grunnsetninger behandles inngående i de taktiske forskrifter for alle hærer. Ødeleggelsen av veier og kommunikasjonsnettverk virker fremfor alt inn på motstanderens bevegelser og marsjer, idet de gjør disse umulige inntil hindringen er ryddet tilside. Hergjennom vinnes det tid for egne tropper.

Ødeleggelser tar imidlertid også sikte på å gjøre liv i det ødelagte område umulig eller iallfall vanskelig. Dette oppnåes vesentlig ved ødeleggelser av underbringelsesrom der hvor disse på grunn av årstiden og værslaget er av avgjørende betydning. Ødeleggelser av underbringelsesrom kommer derfor bare i betraktning om vinteren og i områder hvor livet uten underbringelsesmuligheter om vinteren ikke er mulig for større forband. Nedbrenningen av alle landsbyer av russerne i 1812 kostet Napoleon to tredjedeler av hans armé.

Ved min beslutning om å gjøre bruk av ødeleggelser gikk jeg ut fra følgende vurderinger:

1. Arméen måtte i kamp fra en omklanging på tre kanter fra fiendens side på bare tre veier løses ut for så endelig å føres inn bare på en vei, den norske riksvei 50, den eneste forbindelseslinje som, flere steder uavbrutt av ferjesteder, førte gjennom Nord- og Mellom-Norge. Forflytningen til nye stillinger i Nord-Norge fordret fotmarsjer på inntil 1500 km.s lengde og gikk midt gjennom den arktiske vinter. En måtte også regne med snøhindringer og langvarig hemning av bevegelsene.

2. Overraskende var den kjennsgjering som åpenbar-

te seg under kampene fra midten av september, at russerne klarte å gjøre sin tallmessige overlegenhet gjeldende også i det tundraterrang som en ikke hadde regnet med var fremkommelig for større forband.

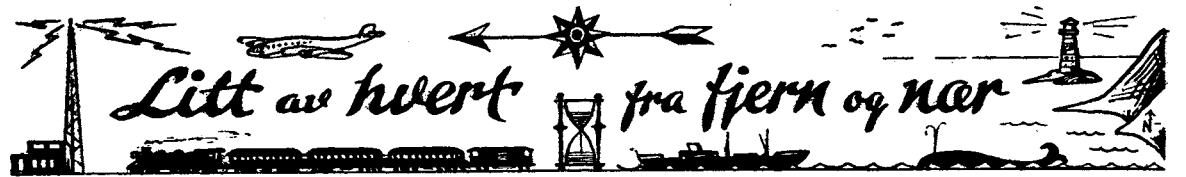
3. Begge motstandere, russerne og finner, var meget gode soldater og utmerket utrustet for vinterkrig. De hadde også sterke spesialforband for bevegelser i snø. Dertil kom at jeg da frigjøringskampene allerede var i gang fikk ordre om å sende en og senere ytterligere tre av mine beste divisjoner til innsats på Kontinentet.

4. Motstanderen kunne følge etter på riksvei 50, videre også på to veier som førte til den fra Lappland og endelig også, hvis en tok en nøytralitetskrenkelse med i beregning, gjennom den nordlige del av Sverige.

5. Jo mere tiden gikk, jo mere måtte en også ta i betraktning en stor landsetningsoperasjon i Nord-Norge. I den russiske ishavshavn Murmansk var det stadig forhanden skipsrom for transport av sterke krefter, utenom slagskip, kryssere, torpedojagere og hangarskip. Betegnende var det også at den i England boende norske konge kungjorde 26. oktober 1944 at norske tropper om kort tid ville samvirke med russerne.

6. Hvis fienden trengte etter langs veien kunne det bringe arméen, som var sveket i tapbringende kamper, i en vanskelig stilling, særlig hvis det oppsto forstoppelser på veien og avbrudd i marsjen gjennom snøhindringer, luftangrep eller beskytning fra sjøen. Riksvei 50 fører på store strekninger langs eller nær kysten.

7. Det dreiet seg om å føre arméen så raskt som mulig til Norge. Enhver forsinkelse brakte den arktiske vinterhardere inn på livet og bragte operasjonen i fare bare på grunn av klimatiske forhold.

FLERE TYSKE TURISTER TIL NORGE?

Den tyske ambassadør i Norge, dr. Kurt Oppler uttaler til Lofotposten at tiden er inne for et utvidet kulturelt samarbeid mellom Norge og Tyskland. Men det er Norge som bestemmer farten. Også når det gjelder de tyske turistbesøk. Foreløpig blir det ikke gjort noe for å propagandere for turistreiser til Norge, sier ambassadøren. Det vil først skje når det fra norsk side er et ønske at tyskerne skal komme som turister i større utstrekning. Så nå kommer det altså bare an på Dagbladet.

ANGER OG RUELSE I ØST-BERLIN

I Øst-Berlin har kommunistene avvirket sitt årsmøte i angrens og ruelsens tegn. Det har som kjent vært en dragkamp mellom Ulbricht og endel andre kampglade herrer. Kampen endte med en fullstendig seir for Ulbricht og seiren ble kronet med hjertelig omfavelse fra mesteren selv, Krusjtsjov. Og så begynte da den offentlige anger over begåtte synder for om mulig å redde liv og stilling. I spissen gikk herren med det litt mistenkelige navn, Selbmann, som er visestatsminister. Han bekjente gråtende sine synder og bad om tilgivelse. For vår del synes vi alle disse forredere mot Tyskland og mot

Motstandernes mål var imidlertid å fastholde arméen og ødelegge den. Men også motstanderens sterke overlegenhet tvang en til å sette alt inn på å unngå kampen med alle dens usikkerheter, som her var særlig store.

8. Arméen kunne ikke regne med hjelp fra noen kant og måtte føle utelukkende på seg selv.

(Fortsettes i neste nummer).

Europa har god grunn til å be om tilgivelse og syndsforlatelse.

EISENHOWERS MØRKE FORTID

«Reichsruf» gjengir en uttalelse av storadmiral Dönitz, hvori det blant annet heter: «Da Tyskland i mai 1945 for lengst lå under for overmakten, og selv en blind kunne se faren ved bolsjevikisk overherredømme i Europa, avviste Eisenhower hånlige alle tyske tilbud om en kapitulasjon i vest og en forsettelse av forsvaret i øst. Ja, han vegret seg endog for å tillate at flyktende, vergeløse sivilister kom over til amerikansk maktområde. Under flagrant tilsidesettelse av Genferkonvensjonen erklærte Eisenhower «at han ville skyte på enhver tysk soldat, også om han var uten våpen, som kom over til den amerikanske front for å overgi seg». Det later til at det burde vært reservert en plass for Eisenhower også i Nürnberg, sammen med Truman og Churchill.

PINLIG AVSTEMNING

I den franske by Chateaubus med sine 35 000 innbyggere har det i to år vært stasjonert amerikanske flygere, med familier ialt rundt regnet 10 000 sjeler, fortløper «Voix d'Alsace» 15. juni 1958. Den amerikanske kommandant ville utforske folkestemningen og lot alle franskmenn i byen få spørsmålssedler vedrørende forholdet til «vennene» til utfylning. 57 pst. av innbyggerne avviste enhver omgang med amerikanerne, 26 pst. stilte seg «forholdsvis vennlig» til dem og 3 pst utpreget vennlig. Men spørresedlen hadde også en rubrikk som skulle utfylles og her ble det spurt om deres inntrykk av den tyske okkupasjonshær i sin tid. Nesten enstemmig anførte franskmennene som det mest karakteristiske trekk ved den tyske soldat: Pinlig korrekt opptreden!» Det var øyensynlig bare her i landet det så annerledes ut — sett med Dagbladets briller.

PUSSIG RETTERGANG

Tre sjekkere landet med fly i Østerrike etter at de med pistol hadde tvunget flygeren til å følge deres anvisninger. Nå er de blitt stilt for retten i Wien med følgende kuriøse begrunnelse: Flyktingene fortsatte å true flygeren med pistol også over østerriksk område og hadde dermed satt seg ut over østerriksk lov!

HVORLEDES KAN DETTE HENGE SAMMEN?

Den engelske avis «Observer» offentliggjorde 8. juni

et brev fra en engelsk konsentrasjonsleir i Kenia, landet med Mau Mau. De sorte fanger beklager seg fortvilet over at de i fem år har vært inneperret i en ørkenleir, hyppig under sterk mishandling. Nå vil man la dem tørste ihjel, idet leirens eneste brønn er blitt reservert for de 6 hvite av vaktmannskapet.

JØDENE I SOVJET

«Allgem. Wochenzeitung der Juden in Deutschland» skriver: Hvis det ikke hurtigst blir gjort noe er en hurtig og radikal ødeleggelse av de jødiske menigheter i Sovjetunionen uunngåelig, erklærte professor Brickman fra universitetet i New York i Tel Aviv etter avslutningen av en større reise i Sovjet. Hverken jødene i Sovjet eller i den fri verden er klar over størrelsen av faren og over hvor nær den er. Professor Brickman appellerer til jødene i hele verden å gjøre alt som står i deres makt for å redde de sovjetiske jøder. Og det er ingen tid å tape.

SÅ DET VAR ALTSÅ ARSAKEN

I et telegram fra New York, som formodentlig ved et uhell har sloppet gjennom sensuren, heter det meget opplysende for alle dem som fremdeles tror at det er den ideologiske kamp mot kommunismen som har ført til den anglo-amerikanske innblanding i Midt-Østen: «Kupet i Irak har vakt den dypeste uro i oljekretser i London og New York, og vestlige oljeselskaper som har investert mere enn tre milliarder dollar i Midt-Østen nærer en ikke uberettiget frykt for at de Nasser-vennlige offiserene som har tilrevet seg makten i Irak vil nasjonalisere landets oljeindustri». Det er slikt selskap Norge nå er kommet til!

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:
Klerschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 70 98
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50
pr. halvår. Sverige og
Danmark: kr. 29,00 pr.
år, kr. 14,50 pr. halvår.
Utlandet for øvrig: kr.
33,00 pr. år, kr. 16,50 pr.
halvår. I nøytralt om-
slag kr. 35,00 pr. år, kr.
17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter
over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo